

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Cdo/53/2019
Identifikačné číslo spisu: 6215208583
Dátum vydania rozhodnutia: 28.04.2020
Meno a priezvisko: Mgr. Dušan Čimo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:6215208583.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalujúceho Stavebného bytového družstva, so sídlom vo Veľkom Krtíši, Železničná 18, zastúpeného JUDr. Jozefom Veselým, advokátom vo Veľkom Krtíši, Mierová 1, proti žalovanej V. H., trvale bytom vo D., toho času bytom vo D., zastúpenej JUDr. Vladimírom Zvarom, advokátom vo Veľkom Krtíši, SNP 1/A, o nariadenie predaja bytu, vedenom na Okresnom súde Veľký Krtíš pod sp.zn. 2C/615/2015, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 21. júna 2018 sp.zn. 16Co/402/ 2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalujúce má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Veľký Krtíš (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 7. júla 2017 č.k. 2C/615/2015-187 I. nariadil predaj bytu vlastníčky V. H., rod. H., nar. XX. januára XXXX., a to bytu č. 99, pozostávajúceho zo 4 obytných miestností a príslušenstva, nachádzajúceho sa na 2. poschodí bytového domu súpisné číslo XXX na ul. H., na parc. č. XXXX, vedeného na Okresnom úrade Veľký Krtíš, odbore katastrálnom pre obec a katastrálne územie D., na LV č. XXXX (ďalej v texte tiež len „byt“), kde spoluvlastnícky podiel na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu je 75/9624 - in, ktorý žalovaná nadobudla na základe kúpnej zmluvy, ktorej vklad bol povolený pod číslom D. dňa 17. februára 2016 a II. žalujúcemu priznal nárok na náhradu trov konania v plnej výške. Aplikoval ustanovenia § 11 ods. 1 a 5 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej v texte tiež len „zákon o vlastníctve bytov“). Výkonaným dokazovaním bolo podľa súdu prvej inštancie nesporne preukázané, že žalovaná a jej rodinní príslušníci (matka a otec) sústavne narušujú pokojné bývanie ostatných vlastníkov bytov tým, že vykrikujú cez deň i v noci, vulgárne si nadávajú, rušia nočný klud, urážajú ostatných vlastníkov bytov, čím ako vlastníčka bytu ruší a ohrozuje vlastníkov bytov v bytovom dome, ktorí nemôžu riadne svoje byty užívať. Žalovaná bola na uvedený stav upozornená a vyzvaná, aby sa pokúsila túto situáciu riešiť, avšak ona, ani jej

rodinní príslušníci nezmenili fakticky svoje správanie a naďalej zasahujú do vlastníckych práv ostatných vlastníkov, pričom sú povinní správať sa tak, aby ostatní vlastníci bytov neboli vo výkone svojho vlastníckeho práva obmedzovaní. Súd preto dospel k názoru, že žaloba je dôvodná, žalujúce nariadenie predaja bytu skutkovo odôvodnilo a preukázalo, že žalovaná a jej rodinní príslušníci svojím správaním a konaním dlhodobo a intenzívne zasahujú do výkonu vlastníckeho práva ostatných vlastníkov v dome a závažným spôsobom obmedzujú výkon ich vlastníckych práv tým, že sústavne hrubo narušujú pokojné bývanie ostatných vlastníkov bytov. O trovách konania bolo rozhodnuté podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 Z.z. v znení zákona č. 87/2017 Z.z. a dnes už i zákona č. 350/2018 Z.z., ďalej tiež len „C.s.p.“).

2. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej tiež len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie tiež len „nižšie súdy“) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 21. júna 2018 sp.zn. 16Co/402/2017 rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 C.s.p.) a rozhodol aj o trovách konania tak, že žalujúce má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli podstatné pre posúdenie veci a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie. K odvolacím námietkam žalovanej dodal, že žalovaná v odvolaní neuviedla žiadne nové skutočnosti, ktoré by akýmkoľvek spôsobom spochybnili vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia, zotrvala len na svojich vyjadreniach, ktoré uviedla už pred súdom prvej inštancie. Zdôraznil, že výkon vlastníckeho práva k bytu nemôže byť neobmedzený, ale výkon vlastníckych práv musí rešpektovať aj práva iných vlastníkov, teda musí byť vo vzťahu proporcionality. Práve z tohto dôvodu zákon o vlastníctve bytov reguloval výkon vlastníckeho práva tak, aby nerušil alebo neobmedzoval ostatných vlastníkov vo výkone ich práv. Ustanovenie § 11 ods. 5 takého zákona upravuje možnosť za zákonom stanovených závažných okolností domáhať sa žalobou na súde predaja bytu iného vlastníka. Súd tak poskytol ochranu ostatným vlastníkom, ktorým bol obmedzovaný, resp. znemožňovaný výkon ich vlastníckeho práva a možnosť domáhať sa predaja bytu podľa § 11 ods. 5 zákona o vlastníctve bytov sa vzťahuje aj na prípady, keď vlastník umožní bývať v byte i ďalším osobám, ktoré narušujú pokojný výkon vlastníckych práv ostatných vlastníkov ďalších bytov, čím v podstate vytvorí stav sústavného narušovania pokojného bývania ostatných vlastníkov bytov a porušovania dobrých mravov. Žalovaná umožnila konanie namierené proti ostatným vlastníkom, teda umožnila stav sústavného narušovania pokojného bývania ostatných vlastníkov, za ktorý stav je zodpovedná ako vlastník bytu. Počas celej doby nevykonala žiadne potrebné kroky smerujúce k tomu, aby jej rodičia, prípadne jej matka sa nedopúšťala správania naplňajúceho znaky uvedené v § 11 ods. 5 zákona o vlastníctve bytov. Pre posúdenie žaloby je irelevantné (právne bezvýznamné), či sú rodičia žalovanej nájomníkmi bytu alebo nie, ak je zrejmé, že žalovaná im umožňuje pobyt v tomto byte a tým vytvára stav, ktorý ruší ostatných vlastníkov vo výkone ich vlastníckych práv, a to závažným spôsobom.

3. Proti takémuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie. Dovolanie odôvodnila ustanoveniami § 420 písm. f/ ako aj § 421 ods. 1 písm. b/ a c/ C.s.p. Prípustnosť dovolania vidí vo viacnásobnom porušení ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. v tom, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanej, aby uskutočnila svoje procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces najmä v tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné a nezrozumiteľné. Taktiež namieta, že nie je dostatočne odôvodnené a súd sa nevysporiadal s podstatnými podmienkami, ktoré sú významné pre rozhodnutie, čím neboli dodržané základné zásady civilného procesu spočívajúce v rovnosti a kontradiktórnosti. Uviedla, že judikatúra k riešeniu danej problematiky nie je nateraz dostatočným spôsobom ustálená, najmä vo vzťahu k novej diskriminácii jednotlivých osamotených vlastníkov bytov a nad únosnú mieru sa zvyrazňuje falošná solidarita ostatných nediskriminovaných vlastníkov. Nesprávne právne posúdenie veci vidí v tom, že došlo k vytvoreniu právnej neistoty, pretože v analogických veciach vydali pojednávajúce súdy diametrálne odlišné rozhodnutia v otázke právnej úpravy držby, ktorá prešla historicky rôznymi vývojovými štádiami, na čo síce odvolací súd poukázal, ale nezaujal stanovisko, prečo neuznal hmotnoprávne aspekty vydržania (?). Navrhla rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

4. Žalujúce navrhlo dovolanie zamietnuť, majúc za to, že toto predstavuje iba polemiku s vykonanými dôkazmi a postupom súdov, preto ho treba považovať za nedôvodné.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež len „najvyšší súd“ alebo „dovolačný súd“) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 C.s.p.), na to oprávnenou osobou (§ 424 C.s.p.), zastúpenou v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C.s.p.) bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou C.s.p.) skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie, prečo bol namieste takýto postup (§ 451 ods. 3 veta prvá C.s.p.) uvádza nasledovné :

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. Podľa § 419 C.s.p. proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním.

7. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ústavného zákona SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov a jedného nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky) je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania (I. ÚS 80/09, II. ÚS 79/08, IV. ÚS 476/2012). Dovolačný súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t.j. posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolačný dôvod) sa dovolačný súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné.

8. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 C.s.p. alebo § 421 C.s.p. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. Opodstatnené (dôvodné) dovolanie je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnené uplatnený dovolačný dôvod. Dovolačím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 C.s.p.). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 C.s.p. je dovolačím dôvodom procesná vada zmätočnosti uvedená v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.); v prípade dovolania, ktoré je prípustné podľa § 421 ods. 1 C.s.p. je potom dovolačím dôvodom nesprávne právne posúdenie veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

9. Podľa § 420 C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Podľa § 421 ods. 1 C.s.p. je potom dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ ktorá je dovolačím súdom rozhodovaná rozdielne.

11. Dovolaateľka namietala, že súd (odvolací) nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.).

12. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ C.s.p., sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces, b/ nesprávnosť procesného postupu súdu reprezentujúceho takýto zásah a c/ intenzita zásahu, ktorého dôsledkom je znemožnenie procesnej strane, aby svojou procesnou

aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere, že už dochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

14. Pod „procesným postupom“ sa v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor). Len ak je (takto interpretovaný) procesný postup nesprávny, môže byť strane sporu znemožnená realizácia jej procesných oprávnení (viď R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Pojem „procesný postup“ principiálne nezahŕňa samo rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku (3 Cdo 110/2017, 4 Cdo 128/2017, 8 Cdo 56/2017, 8 Cdo 187/2017).

15. Žalovaná v dovolaní nepoukázala na žiadny procesný nedostatok, ktorého by sa dopustili súdy, teda nevytkla im, že nerešpektovali nejaké procesné ustanovenie. Uviedla, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Podľa judikatúry najvyššieho súdu (R 24/2017) ale nesprávnym právnym posúdením veci nedochádza k procesnej vade konania v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p.

16. Pokiaľ dovolateľka namietala nepreskúmateľnosť rozhodnutia, k tejto dovolací súd uvádza, že pôvodne nejednotná rozhodovacia prax najvyššieho súdu viažúca sa k problému, či vady odôvodnenia súdneho rozhodnutia považovať za postup odnímajúci účastníkom konania možnosť konať pred súdom (a teda za jednu zo zmätočnosťných vád podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku - zákona č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „O.s.p.“) alebo len za tzv. inú vadu konania, majúcu za následok nesprávne rozhodnutie veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., viedla k prijatiu zjednocujúceho stanoviska občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, uverejneného v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako R 2/2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

17. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). V odôvodnení žalovanou napádaného rozsudku totiž odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Ani ostatný obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľky, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil spôsobom priechiacim sa zákonu, pričom za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ C.s.p. nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky (ale len, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivo, o aký prípad tu však nešlo).

18. K námietke dovolateľky týkajúcej sa nevysporiadania sa s okolnosťami a námietkami dôležitými pre konanie je potrebné uviesť, že najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že

dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka (a v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zakladajúcim prípustnosť dovolania) nebolo nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa názoru dovolacieho súdu ani v režime novej právnej úpravy civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p.

19. Z práve uvedených dôvodov preto dovolací súd dospel k tomu, že dovolanie žalovanej podľa § 420 písm. f/ C.s.p. prípustné nie je.

20. Dovolateľka prípustnosť svojho dovolania vyvodzovala tiež z ustanovení § 421 ods. 1 písm. b/ a c/ C.s.p.

21. Podľa § 432 ods. 1 a 2 C.s.p. dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

22. V prípade všetkých procesných situácií, v ktorých § 421 ods. 1 C.s.p. pripúšťa dovolanie, je dôležitou „právna otázka“, jej zadefinovanie a špecifikovanie v dovolaní. Relevantnou otázkou je otázka právna, nie skutková; ktorá môže byť hmotnoprávna, aj procesno-právna, pričom procesnou povinnosťou dovolateľa je v dovolaní vysvetliť, o ktorú z možností podľa § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ zákona ide (viď napr. 1 Cdo 126/2017, 3 Cdo 132/2017, 4 Cdo 207/2017, alebo 7 Cdo 20/2017).

23. Pre právnu otázku podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od takto „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“.

24. Otázkou relevantnou v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. je právna otázka, ktorá ešte nebola riešená dovolacími senátmi najvyššieho súdu, takže vo vzťahu k nej sa ani nemohla ustáliť rozhodovacia prax dovolacieho súdu.

25. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p. je potom relevantná právna otázka, ktorá už bola dovolacími senátmi riešená, pri jej riešení sa ale vyskytla nejednotnosť navonok prejavená v prijatí odlišných právnych názorov. Najvyšší súd v rozhodnutí sp.zn. 8 Cdo 78/2017 v prípade dovolania, prípustnosť ktorého dovolateľ vyvodzoval z takéhoto ustanovenia, konštatoval, že dovolateľ je „povinný dovolací dôvod vymedziť označením rozhodnutí dovolacieho súdu, v ktorých dovolací súd o danej právnej otázke rozhodoval rozdielne (zaujal iné právne závery)“. Obdobný záver inak vyjadril najvyšší súd aj v ďalších svojich rozhodnutiach (3 Cdo 87/2017, 4 Cdo 14/2017, 6 Cdo 185/2016, 8 Cdo 141/2017).

26. K otázke možnosti súbežného uplatnenia prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ C.s.p. však už najvyšší súd uviedol, že uplatnenie všetkých alebo dvoch dôvodov prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia naraz sa logicky vylučuje - odvolací súd sa totiž nemôže odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu za súčasnej existencie stavu, keď rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Rovnako nemôže súbežne obstať argumentácia, že určitá otázka nebola ešte dovolacím súdom vyriešená a (zároveň), že je táto otázka dovolacím súdom riešená rozdielne (tu pozri napríklad rozhodnutia 6 Cdo 13/2017, 6 Cdo 21/2017, 6 Cdo 203/2016, 4 Cdo 14/2017, resp. 3 Cdo 224/2017) a do tretice nie je možnou ani kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ aj c/

C.s.p. (pretože stav, pri ktorom sa judikatúra dovolacieho súdu už ustálila na riešení určitej právnej otázky logicky vylučuje možnosť, aby naďalej pretrvávala rozdielnosť jeho rozhodovacej praxe).

27. Napriek tomu, že dovolateľka prípustnosť svojho dovolania vyvodzovala z ustanovení § 421 ods. 1 písm. b/ aj c/ C.s.p., prípustnosť dovolania podľa vyššie uvedených ustanovení riadne nešpecifikovala v zmysle kvalitatívnych požiadaviek, pretože jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom nešpecifikovala (konkrétne) právnu otázku (odhliadnuc na tomto mieste od I. neponúknutia žiadnej odpovede na otázku, prečo by sa v prejednávanej veci malo usudzovať súčasne na stav nevyriešenia rozhodnej právnej otázky najvyšším súdom aj rozdielneho rozhodovania o nej, v realite možný iba pri existencii aspoň dvoch právnych otázok, II. istej zmätenosti argumentácie, pri ktorej dovolaciemu súdu nebol zrejmý význam právneho inštitútu vydržania na súdenú vec a III. absencie argumentácie v prospech tvrdenia o rozdielnosti rozhodovania dovolacieho súdu - tým, že pre prípad podľa § 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p. neboli ponúknuté aspoň dve vzájomne si konkurujúce rozhodnutia najvyššieho súdu). Bez splnenia tejto (zákonnej) požiadavky podané dovolanie predstavuje iba polemiku a jednoduché spochybňovanie správnosti právneho posúdenia veci odvolacím súdom, resp. aj súdom prvej inštancie a javí sa len ako nesúhlas s rozhodnutiami súdov u strany, ktorá nebola v konaní úspešná.

28. Najvyššiemu súdu preto neostávalo iné, než dovolanie žalovanej odmietnuť, a to v časti namietajúcej vadu zmätočnosti (§ 420 písm. f/ C.s.p.) podľa § 447 písm. c/ C.s.p. a vo zvyšnej časti (§ 421 ods. 1 písm. b/ a c/ C.s.p.) podľa ustanovenia § 447 písm. f/ C.s.p.

29. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.).

30. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0, v časti trov konania pomerom 2 : 1.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.